

gældsstiftelse ikke særlig kan anses som råden over selverhverv, med mindre der særlig er givet kreditor anvisning på at søge fyldestgørelse i selverhvervet. Hertil må imidlertid for det første bemærkes, at en sådan »anvisning« ikke blot kan gives udtrykkelig, men også stiltiende. Da nu parterne må formodes at ville afslutte en gyldig retshandel, kan en stiltiende »anvisning« altid forudsættes, hvor hustruens gifte stand har været kreditor bekendt. Men selv i modsat fald kan denne gøre gældende, at han anså debtors løfte om at betale en sum penge for en indirekte tilkendegivelse af, at han i tilfælde af misligholdelse skulde kunne søge fyldestgørelse i alt hendes gods. Men den omstændighed, at en del af hustruens gods er unddraget hendes rådighed, kan kun medføre, at kreditor ikke kan søge fyldestgørelse i dette gods, men kan ikke udelukke kreditor fra det hendes rådighed undergivne gods; thi hustruen har også givet kreditor anvisning på dette gods, og denne anvisnings gyldighed kan ikke anfægtes derved, at der tillige er givet anvisning på gods, der ikke underligger hustruens rådighed. Det vilde også være ganske urimeligt, om hustruens svigagtige fordølgelse af hendes gifte stand skulde kunne anfægte en kontrakt, som ved åben fremfærd fra hendes side vilde være bindende for hende.

Som resultat af det anførte fastslås altså, at hustruen ifølge lov 7de maj 1880 kan indgå en hvilkensomhelst retshandel, som en fuldmyndig kan indgå, men at hendes retshandler på den anden side kun ere bindende for selverhvervet *). Hun kan navnlig også stifte gæld. Hun kan sagsøges for gæld, for så vidt kreditor kun påstår hende dømt under tvang af exekution i de i lov 7de maj 1880 § 1 omhandlede midler, ligesom også eventuelt disse midler kunne tages under konkursbehandling.

I det foregående er det kun omtalt, om hustruens rådighed kun omfatter direkte dispositioner over selverhverv, eller om den også omfatter indirekte dispositioner, navnlig gældsstiftelse, og dette spørgsmål er besvaret derhen, at hustruen

*) Dette er også antaget hos Jul. Lassen: Obligationsrettens alm. del. s. 29—31.